

3 ДНЁМ НАРАДЖЭННЯ!

3 ЛЮДЗЬМІ І ДЛЯ ЛЮДЗЕЙ

ПРАФЕСАРУ М. У. ВІНАГРАДАВУ — 70 ГОД

Сёння — 70 год прафесару М. У. Вінаградаву. Мноства віншаванняў і тэлеграм атрымае сёння юбіляр, многа будзе звернута да яго цёплых слоў.

70 год — значная дата ў жыцці кожнага чалавека. Але юбілей Мікалая Уладзіміравіча Вінаградава — падзея адметнай важнасці, таму што кожны з 42 гадоў яго працоўнага жыцця быў годам барацьбы за здароўе чалавека.

Першую медыцынскую практыку М. У. Вінаградаў пражоўдзіў у час грамадзянскай вайны. Тады ён быў яшчэ студэнтам. Там, на фронце, у незвычайна цяжкіх умовах спяцігаючы азы практычнай медыцыны, юнак вучыўся любіць работу ўрача, пранікаўся пачуццём адказнасці за кожнае чалавечае жыццё, якое было яму даручана. І калі ў 1925 годзе, скончыўшы 1-ы Ленінградскі медыцынскі інстытут, М. У. Вінаградаў прыйшоў у псіхіятрычную бальніцу імя Скварцова-Сцяпанава, то пачаў працаваць самааддава. Ён разумее, што траўмы душы, захворванне псіхікі страшней за многія раненні і хваробы.

У 1931 годзе вялікі фізіёлаг І. П. Паўлаў запрасіў М. У. Вінаградава ў сваю псіхіятрычную клініку. Ён дапамог станаўленню і росту маладога вучонага. Сумесная праца з вялікім дзеячом навукі запомнілася Мікалаю Уладзіміравічу як гады нялёгкіх, але плённых пошукаў, радасных адкрыццяў. З бязмежнай павагай успамінае прафесар аб сваім настаўніку, аб духу душэўнай чысціні, высакароднасці, чולасці. Часта расказвае Мікалай Уладзіміравіч студэнтам і ўрачам аб паўлаўскай атмасферы навуковай работы, аб духу ўзаемнай павагі і ўзаемнай патрабавальнасці, які панавалі ў клініцы Паўлава. Мікалай Уладзіміравіч называе сябе «артадаксальным паўлаўцам». Гэта сапраўды так, калі мець на ўвазе паўлаўскую нястомнасць навуковых пошукаў, паўлаўскае захапленне працай.

У 1941 годзе старыні навуковай супрацоўнік клінікі Паўлава М. У. Вінаградаў становіцца намеснікам франтавога псіхіятра, потым — начальнікам псіхіятрычнага аддзялення эвакацііналя. Гэта былі цяжкія гады выпрабаванняў нават для такога вопытна-

га ўрача і моцнага душой чалавека, як Мікалай Уладзіміравіч. Дастаткова сказаць, што на аднаго ўрача-псіхіятра прыходзілася да 130 хворых.

130 душэўна-хворых, з якіх многія мелі толькі знешні выгляд чалавека, і адзін урач! Цяпер цяжка сабе ўявіць такое. А гэта было. І патрабавала не толькі вопыту і ўмення, але і вялікай мужнасці, кры-

тычнага напружання ўсіх чалавечых сіл, глыбокага пачуцця абавязку і любові да хворых. Прычым, любові, напоўненай асобым сэнсам: гэтыя ж хворыя — учарашнія франтавікі. Лячыць — абавязак урача. Лячыць на вайне — святы абавязак. Мікалай Уладзіміравіч выканаў гэты абавязак з гонарам.

У 1948 годзе прафесар прыехаў працаваць у Віцебск. Ён узначаліў кафедру псіхіятрыі ў медыцынскім інстытуце, заснаваў псіхіятрычнае аддзяленне пры 2-й клінічнай бальніцы. 19 год ён кіруе навуковай дзейнасцю на кафедре і ў бальніцы, вучыць і выхоўвае змену, прыцягвае моладзь да работы ў псіхіятрыі — адной з самых важных і складаных галін медыцыны. Яго лекцыі ў інстытуце заўсёды цікавыя і глыбокія. Многа ведаў і педагогічнага таленту аддае Мікалай Уладзіміравіч студэнтам і маладым урачам. Сярод яго выхаванцаў ёсць ужо кандыдаты навук, адзін з іх рытуе доктарскую дысертацыю.

Рысы прафесара перадаюцца яго вучням. Яны сціплыя, працавітыя, адданыя рабоце. І вельмі любяць свайго настаўніка, ганарца ім. Не толькі таму, што ён выдатны вучоны, хоць, зразумела, нельга не ганарыцца тым, што працуеш побач з вучнем Паўлава, аўтарам падручніка, па якім вучацца і ў СССР, і за мяжой. Маладыя калегі славуэтага вучонага захапляюцца яго душэўнымі ўласцівасцямі: дабратой, чולасцю, уменнем працаваць з людзьмі і для людзей.

Выдатныя якасці душы, талент вучонага і нястомная праца даследчыка вызначылі тое высокае месца, якое займае ў савецкай медыцыне заслужаны дзеяч навукі БССР камуніст Мікалай Уладзіміравіч Вінаградаў.

Пажадаем жа юбіляру добрага здароўя і новых поспехаў у навуковай і педагогічнай дзейнасці.